

— Мишките изгризали оралото, та парченце ѝей толкова само останало. Да бѣхъ седѣлъ и азъ, и мене щѣха да изядатъ.

— Брей! ц! ц! ц! зачудили се всички селяни.

— А, можни работи сж тия! Азъ съмъ слушалъ отъ дѣда си, че... високо заявилъ единъ.

— Та и азъ единъ пжтъ изпатихъ сжщото, .. обадилъ се другъ.

— Ами че и азъ една година сжщото изтеглихъ. . . , викалъ въ прѣвара трети.

— Че и азъ! . . .

— И азъ! . . .

Всички бързали да подкѣпятъ голѣмата лъжа.

А Дѣдо-Хаджия се засмѣлъ, махналъ съ ржка и строго викналъ:

— Засрамете се, бре хора селяни! Една глупостъ ви казахъ, а вие се надпрѣваряте да я одобрявате. . .

Лъжата си е лъжа и въ устата на царя и въ устата на говедаря! Богаташката дума, макаръ и лъжлива, вий я почитате, а сиромашката, макаръ и най-умна, не искахте и да чуете! Отъ много умъ ли правите това?!

Навели глави селяните и посрамени се разотишли.

Виолинко.

Празднична разходка.